

Thế tương quan chính trị địa dư mới và cuộc đại khủng hoảng kinh tế

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

Toàn cầu đang đi vào đại khủng hoảng kinh tế nặng nề chưa từng thấy. Âu Châu tuần lễ vừa qua đã chính thức bước vào suy thoái kinh tế. Suy thoái được định nghĩa như tổng sản lượng quốc gia thụt lùi trong hai tam cá nguyệt liên. Những xứ thuộc vùng euro Châu như Đức, Ý, Tây Ban Nha, Ai Nhĩ Lan... đã có hai tam cá nguyệt đi xuống. Nước Anh không dùng tiền euro nhưng cũng đã bắt đầu suy thoái nặng. Các thị trường chứng khoán của mọi quốc gia trên toàn cầu đã mất đi từ 40% đến 80% giá trị kể từ đầu năm đến nay, một sự việc chưa từng xảy ra. Gần như không có xứ nào thoát được tình trạng suy thoái, với ảnh hưởng nặng nhất cho những quốc gia đang mờ mang, khi tư bản từ những xứ tiền tiến rút hết những tiền đầu tư về, làm nền kinh tế của những xứ nghèo cần vốn đầu tư ngưng trệ hẳn và rơi vào khủng hoảng nặng.

Hoa Kỳ là xứ gây nên tội, khởi đầu cho đại khủng hoảng kinh tế này với sự vỡ tan của quả bóng địa ốc, dẫn dắt đến sự đông cứng tín dụng lan tràn trên toàn cầu. Tuy chưa chính thức được tuyên bố là đi vào suy thoái nhưng với tam cá nguyệt trước đã có tổng sản lượng quốc gia thụt lùi và tam cá nguyệt cuối 2008 sắp đến này sẽ còn thê thảm hơn trước, Hoa Kỳ chắc chắn đang rơi vào suy thoái nặng và nhiều phần sẽ gia tốc đi xuống kinh hoàng hơn trong năm 2009. Hầu như không ngày nào không có tin tức những công ty, hãng xưởng sa thải nhân viên vì bị lỗ lã. Tuần qua, công ty bán đồ điện tử Circuit City tuyên bố vỡ nợ, làm hàng chục ngàn người mất việc. Ngân hàng Citigroup cũng sẽ cắt cả chục ngàn nhân viên, công ty đầu tư Goldman Sachs, được coi như công ty hàng đầu cũng sa thải vài ngàn người. Gần như ngân hàng, các công ty đầu tư, tài chánh, công ty nào cũng lỗ lã phải cắt giảm người làm. Việc sa thải nhân viên lan rộng ra mọi ngành, cho mọi công ty,

không chừa ngành nào. Ngay cả những nghề về dịch vụ trước giờ ít bị ảnh hưởng như các tổ hợp luật sư, nhà thương...cũng cắt giảm nhân viên, cho nghỉ việc! Mức thất nghiệp đã tăng lên đến 6.5%, sẽ còn lên cao hơn ở mức 8-9% cuối năm nay và có thể sẽ hơn 10% cho năm 2009.

Đây là vòng luẩn quẩn xấu rất khó giải quyết vì khi thất nghiệp tăng, dân chúng sẽ không dám chi tiêu. Mức chi tiêu của người tiêu thụ tại Hoa Kỳ chiếm đến 2/3 mức tổng sản lượng quốc gia nên khi dân không tiêu, kinh tế sẽ đi xuống hơn. Kinh tế xuống, các hãng xưởng và công ty càng cắt người làm, thất nghiệp càng tăng và cứ thế vào vòng lẩn quẩn xấu ngày một nặng hơn. Tháng vừa qua các công ty bán lẻ retail, bán đồ đặc, quần áo, department stores... đều đi xuống chỉ trừ Wal-Mart, vì dân chúng hết tiền chỉ dám vào Wal-Mart mua đồ rẻ tiền! Mùa lễ Giáng Sinh năm nay sẽ là mùa mua bán thê thảm nhất từ trước đến nay vì mọi người dân Hoa Kỳ đều lo thất lủng buột bụng, không dám chi tiêu nữa. Người không có tiền không tiêu đã đành, người có tiền cũng đều sợ viễn ảnh tăm tối thắt chặt hầu bao, giữ tiền cho chặt, chỉ mua những gì thật cần thiết, không dám tiêu như trước. Đây là dấu hiệu cho thấy kinh tế đã thực sự đi vào đại khủng hoảng vì dân Mỹ tiêu thụ, mua sắm là đầu tàu phát triển kinh tế cho toàn thế giới. Ngay cả những thời kỳ suy thoái của những thập niên trước, dân Mỹ vẫn gia tăng tiêu thụ. Vụ 9-11 Tổng Thống Bush còn khuyến khích dân Mỹ đi shopping để trả lời cho khủng bố là có sập hai tòa nhà World Trade Center, dân Mỹ vẫn tiêu thụ, vẫn mua sắm, không ảnh hưởng gì.

Tuy nhiên lần này dân Mỹ đã thực sự kiệt quệ. Khi giá nhà đi xuống, không còn dùng equity của nhà để vay nợ để tiêu như trước, số nhà foreclosed sẽ tăng lên cả chục triệu căn, ai còn dám tiêu nữa. Khi thị trường chứng khoán mất đi 40% giá trị kể từ đầu năm 2008, dân Mỹ thấy nghèo hẳn đi, tiền để dành hồi hưu 401k nay chỉ còn một nửa gọi là 201k (!), ai còn lòng dạ nào mua

sắm. Khi bị lay-off, không còn lương để tiêu đã đành, những người làm chung sở tuy còn việc cũng lo sợ không biết khi nào tới phiên mình, đâu còn ai dám tiêu tiền! Hơn thế nữa, dù chính phủ đã bỏ 350 tỷ Mỹ Kim trong số 700 tỷ được Quốc Hội chấp thuận để giải quyết vụ đông cứng tín dụng, tình trạng này ở mức người dân tiêu thụ vẫn còn nguyên vì ngân hàng được bơm tiền cả hàng chục tỷ chỉ cắt đi để đó vẫn không dám cho vay! Nên người dân cần mua nhà đi vay không được, cần mua xe vẫn không được cho vay để mua xe dù credit tốt! Mức bán xe của các hãng GM, Ford, Chrysler xuống thê thảm và chỉ cần vài tháng nữa nếu không được chính phủ nhảy vào cứu bơm tiền, GM hay cả 3 công ty xe hơi này sẽ vỡ nợ, làm cả triệu người thất nghiệp và lôi kéo hàng ngàn công ty khác vỡ nợ theo.

Chính quyền Bush hiện nay vẫn khăng khăng không chịu bơm tiền để cứu các hãng xe hơi, để mặc cho chờ chính quyền mới của Obama lên giải quyết. Ngày cuối tuần vừa qua, Bush đã tổ chức mời các nhà lãnh đạo của 20 quốc gia mở mang nhất của toàn cầu đến Washington, DC họp để bàn luận về phương thức cứu nguy kinh tế thế giới. Tuy nhiên đây cũng chỉ là họp hình thức để chụp ảnh lưu niệm vì ai cũng chờ ba tháng nữa Bush về vườn, sẽ họp lại với Obama vào tháng 4, 2009. Bush tuyên bố nếu các quốc gia không cộng tác với nhau, cuộc khủng hoảng kinh tế này sẽ còn kinh hoàng hơn thời kỳ Great Depression trước. Các nhà lãnh đạo 19 quốc gia kia, ai cũng lịch sự không nhắc nhở là cuộc khủng hoảng kinh tế này đã bắt đầu tại Hoa Kỳ, do chính quyền Bush gây ra và đóng phần không nhỏ trong việc làm lớn không nhận biết và chặn đứng kịp thời trước khi cuộc khủng hoảng lan rộng và ngày một thê thảm hơn do sự bất lực của chính quyền Bush!

Trong số những nhà lãnh đạo sang họp với Bush thứ bảy 15 tháng 11 vừa qua có Hồ Cẩm Đào của Trung Hoa. Bush kêu gọi mọi quốc gia hợp tác để giải quyết vấn đề khủng hoảng kinh tế toàn cầu, nhất là những xứ có mức dự trữ ngoại tệ lớn

lao như Trung Hoa, Nhật, Saudi Arabia. Nhưng tuy Nhật đã hứa sẽ đóng góp 100 tỷ Mỹ Kim cho Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế để giúp các xứ kém mở mang đối phó với cuộc đại khủng hoảng này, Trung Hoa im lìm không nói gì và nhiều phần sẽ không hợp tác. Tuần lễ trước, Trung Hoa tuyên bố sẽ bỏ ra 586 tỷ Mỹ Kim để kích thích kinh tế nội địa, nhằm xây cất các cơ cấu hạ tầng như cầu cống, đường xá, kiến thiết các vùng bị động đất, lụt lội..., nhằm tạo việc làm cho dân Tàu. Tuy nhiên Trung Hoa hoàn toàn không đếm xỉa gì đến các hợp tác quốc tế khác. Điều này cho thấy Trung Hoa có lẽ là quốc gia sẽ bị ảnh hưởng nặng nề nhất trong đại khủng hoảng kinh tế này. Và chỉ lo cứu lấy thân còn chưa xong, nói gì đến giúp các quốc gia khác hay hợp tác với các tổ chức quốc tế.

Trung Hoa trong vòng gần 30 năm nay đã có mức phát triển kinh tế trên 10% mỗi năm, mức độ này chưa có quốc gia nào trong lịch sử đạt được, giúp cho xứ này một bước lên hàng cường quốc về kinh tế. Mức phát triển này có được nhờ vào một yếu tố duy nhất. Đó là sự tiêu thụ quá đáng của người dân Hoa Kỳ. Kinh tế Trung Hoa vẫn là nền kinh tế dựa vào xuất cảng và mức phát triển cao này là do sản xuất hàng hóa sang Hoa Kỳ để dân Hoa Kỳ tiêu thụ. Khi dân Mỹ tiếp tục mua đồ và mức tiêu thụ gia tăng mỗi năm hàng mấy chục năm nay, Trung Hoa tiếp tục phát triển. Nhưng khi dân Mỹ thắt chặt hầu bao, hay hết tiền để tiêu như hiện nay, mức ảnh hưởng nặng nề nhất sẽ xảy ra tại Trung Hoa. Chỉ trong mấy tháng vừa qua, 67000 hãng xưởng tại Trung Hoa đã đóng cửa vì không có ai đặt đồ để sản xuất. Nạn thất nghiệp tại Trung Hoa đã lên đến cao độ tuy không có con số chính thức vì chính quyền cộng sản Trung Hoa ẽm nệm không công bố. Điều rõ ràng nhất là dân Tàu trước kia bỏ nông thôn ra thành thị để kiếm việc nay đã ùn ùn kéo nhau về quê trở lại vì không có việc. Chính quyền Hồ Cẩm Đào lo sợ dân Tàu mất việc nổi loạn nên đã dấu những con số về thất nghiệp. Nhưng tình trạng dân Tàu mất việc kéo

nhau về quê được biểu lộ khi công ty hóa xa tại Quảng Châu cho biết chỉ trong hai tuần từ 11 tháng 10 đến 27 tháng 10, đã có 1.17 triệu hành khách đi xe lửa rời thành phố về vùng quê! Đây chỉ mới có một thành phố, chưa kể bao nhiêu thành phố khác! Rất nhiều hành khách này cho biết mất việc nên về quê ăn Tết, thay vì tháng 1, 2009 mới đi, nay đi sớm vì mất việc và một đi không trở lại! Tại thành phố Chang'an thuộc vùng Ngọc Giang (Pearl River Delta), các công nhân của một hãng làm giày đã xuống đường biểu tình vì công ty Weixu sản xuất giày vỡ nợ phải đóng cửa và quít tiền lương của nhân viên. Chính quyền cộng sản đã đàn áp bắt bỏ tù các công nhân này và đánh đập gây thương tích cho 7 người. Tuy nhiên sau vụ này, chính quyền trung ương muốn làm êm và xoa dịu công nhân của công nhân vì sợ vụ này nổ bùng rộng lớn hơn đã bỏ ra hơn 1 triệu Mỹ Kim để bồi thường cho các công nhân mất việc và bị quít tiền lương!

Đây chỉ là một điển hình cho một thành phố, tình trạng này đang xảy ra trên toàn cõi Trung Hoa và sẽ làm kinh tế ngưng trệ hẳn lại. Ước tính mới là mức phát triển của Trung Hoa sẽ chỉ còn 5.8%, so với 11% của năm ngoái. Nhưng đây cũng là con số lạc quan và nhiều phần không chính xác vì sự gian dối cố hữu của chính quyền cộng sản Trung Hoa, chuyên môn phóng đại mức phát triển để hù và không tin tưởng được. Nhiều phần Trung Hoa hiện đã đi vào suy thoái, không còn phát triển gì cả và sẽ một ngày một nặng hơn. Vì không phải chỉ có dân Hoa Kỳ ngưng tiêu thụ không đặt hàng tại các hãng xưởng sản xuất để xuất cảng của Trung Hoa, các xứ Âu Châu cũng đã giảm tiêu thụ và mức xuất cảng của Trung Hoa tại hai thị trường lớn nhất sẽ đi xuống thê thảm, làm ngưng hẳn nền kinh tế của Trung Hoa.

Lý do để Trung Hoa đi vào suy thoái nặng hơn các xứ khác vì hiện tại hai quả bóng đầu tư tại Trung Hoa đã bể tan cùng một lúc. Thị trường chứng khoán tại Thượng Hải từ đầu năm đến nay đã mất đi từ 60-70% giá trị, dân Tàu trong mấy năm qua

đổ xô nhau chơi stock đã mất sạch tiền trong thị trường chứng khoán bắt chước theo Wall Street. Trong khi đó quả bóng địa ốc tại Trung Hoa cũng vỡ tan. Các building mọc lên như nấm tại các thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Tô Châu, Tây An... vỡ nợ vì không có ai vào ở. Điều này dễ hiểu vì quả bóng địa ốc tại Trung Hoa còn hơn cả quả bóng địa ốc tại Hoa Kỳ. Khi tay chơi bóng rổ Yao Ming của đội Houston Rockets mấy năm trước tuyên bố có thể mua nhà loại mansion tại Houston nhưng không đủ tiền để mua nhà tại Thượng Hải vì giá nhà ở đây quá mắc so với Hoa Kỳ, điều này cho biết quả bóng địa ốc tại Trung Hoa đã căng phồng đến mức nổ tung. Dân Thượng Hải lúc đó kể ra điều này cho du khách với giọng hãnh diện nhưng không biết là khi Yao Ming nói câu đó, là lúc giá nhà đã lên đến cực điểm và quả bóng sắp nổ!

Các đầu tư về xây cất tại Trung Hoa trong mấy năm nay đã lên đến mức phi lý vì tiền đầu tư bỏ vào quá nhiều để xây cất bờ bãi và không có giá trị về kinh tế. Những xây cất cho các khu kỹ nghệ tính toán là sẽ mở mang trên con đường từ Thượng Hải đến Tô Châu hàng trăm dặm đường đã hoàn toàn vắng tanh không một bóng người, các khu chung cư mắc tiền xây loạn tại các thành phố lớn nhất bỏ trống đến 80-90% vì dân Tàu làm lương không đủ để vào ở. Nay thất nghiệp tăng cao sẽ càng dọn ra nhiều hơn và các building này sẽ vỡ nợ và bỏ trống nhiều hơn.

Tình trạng hai quả bóng chứng khoán và địa ốc nổ tan cùng một lúc tại Trung Hoa, xảy đến trong thời điểm toàn cầu đi vào đại khủng hoảng kinh tế và mức tiêu thụ tại Hoa Kỳ và Âu Châu đi xuống, sẽ đưa đến mức rối loạn kinh tế tại Trung Hoa nặng nề hơn hết. Khi thất nghiệp tăng cao và mức hy vọng nâng cao về đời sống kinh tế của người dân bị tắc nghẽn, nội loạn sẽ dễ dàng theo sau tại xứ đông dân nhất toàn cầu này. Vì hiện nay chi với mức kiếm công ăn việc làm cho dân Tàu, chính quyền Trung Hoa cần mức tăng trưởng kinh tế là 8%

để cung ứng cho số dân kiếm việc làm. Với mức trì trệ kinh tế bây giờ và sẽ còn đi xuống nhiều hơn trong tương lai, chính quyền cộng sản của Hồ Cẩm Đào sẽ phải quay về nội địa để tìm cách kích thích kinh tế, như việc tuyên bố tung ra 586 tỷ Mỹ Kim cho xây cất hạ tầng cơ sở là bước khởi đầu.

Đây là điều đáng mừng cho thể chiến lược địa dư tại vùng Thái Bình Dương. Vì với phát triển kinh tế vượt mức, Trung Hoa đã có đủ khả năng và tiền bạc để tối tân hóa quân lực, xây dựng lực lượng hải quân có tầm hoạt động viễn duyên (deep sea Navy) để đe dọa các xứ lân bang và tranh hùng với Hoa Kỳ tại vùng biển Thái Bình Dương. Các tiến bộ về hòa tiễn liên lục địa với đầu đạn nguyên tử đã tạo cho Trung Hoa đe dọa cả Hoa Kỳ, cũng như chương trình không gian của Trung Hoa với khả năng phá hủy vệ tinh nhân tạo trên thượng tầng không gian đã làm Hoa Kỳ phải e ngại. Một khi Trung Hoa suy thoái kinh tế và phải quay về nội địa để phòng ngừa dân chúng nổi loạn vì thất nghiệp, các đe dọa về quân sự của Trung Hoa đối với các xứ lân bang giảm thiểu nhiều, cũng như mức chạy đua quân sự với Hoa Kỳ sẽ phải liệt vào hàng thứ yếu, không được coi trọng như trước. Trung Hoa là mối đe dọa nặng nề nhất cho Hoa Kỳ cho những thập niên đầu của thế kỷ 21. Vì nếu không bị kiểm chế, Trung Hoa có thể sẽ bắt kịp và qua mặt Hoa Kỳ trong vòng 20 năm nữa. Để đối phó với đe dọa này, cựu bộ trưởng Donald Rumsfeld trong nhiệm kỳ đầu của Bush đã đưa ra chiến lược kiểm tỏa Trung Hoa, với thể liên minh gồm Nhật và Đại Hàn ở phía Đông Bắc Á Châu, Ấn Độ ở phía Nam Á và Việt Nam ở Đông Nam, nhằm ngăn chặn Trung Hoa. Nhưng với cuộc chiến Iraq, thể chiến lược kiểm tỏa Trung Hoa này đã bị bỏ quên, không được nhắc nhở đến. Trong khi đó Trung Hoa tiếp tục bành trướng quân sự và dùng phát triển kinh tế để thực hiện tham vọng của mình. Với Hoa Kỳ suy thoái về mặt và kẹt cứng vì cuộc chiến Iraq, Trung Hoa càng lúc càng hung hăng và tìm cách để phá Hoa Kỳ

cũng như tạo thế đứng cho mình trên mọi vùng chiến lược địa dư của toàn cầu, không phải chỉ giới hạn tại Á Châu như trước.

Điều này đưa đến câu hỏi. Có thể nào cuộc đại khủng hoảng kinh tế toàn cầu hiện nay, bắt nguồn tại Hoa Kỳ, gây ra do sự đổ vỡ của quả bóng địa ốc tại Hoa Kỳ và do mức tiêu thụ vô giới hạn của dân chúng Hoa Kỳ, đã được hướng dẫn và điều động để có mục đích sau cùng là phá vỡ thể thượng phong và mức phát triển gần như không kiểm chế nổi của Trung Hoa?

Vì như lịch sử gần đây cho thấy, hơn 30 năm trước đây, Nhật đã đóng vai trò của Trung Hoa hiện nay, khi đó Nhật phát triển kinh tế mạnh và nhanh, chỉ đứng sau Hoa Kỳ và đã có lúc đe dọa qua mặt Hoa Kỳ trong một thời gian ngắn. Ai cũng nói đến sự suy đồi của Hoa Kỳ trong thập niên 70's và đầu 80's, chỉ trong một hai chục năm Nhật sẽ thành cường quốc trên chân Hoa Kỳ. Các công ty Nhật tung tiền sang mua trung tâm Rockefeller ở New York, sân golf nổi tiếng Pebble Beach, mua Hollywood... Nhật lúc đó cũng có 2 quả bóng về chứng khoán và địa ốc, mảnh đất tại hoàng cung Nhật ở Tokyo tính ra tiền có giá trị hơn địa ốc của toàn thể tiểu bang California! Nhưng khi quả bóng chứng khoán Nikkei vỡ tan, sụp từ hơn 30,000 điểm xuống chỉ còn hơn 10,000 (hiện nay Nikkei chỉ còn ở mức 8000!) và quả bóng địa ốc vỡ tan tành, Nhật đã đi vào suy thoái và dậm chân tại chỗ suốt hơn 20 năm nay, không còn là thế lực kinh tế và chính trị mạnh như trước. Điều này đã xảy ra khi có vụ stock crash vào năm 1987. Cho đến nay không ai hiểu rõ tại sao có vụ stock crash này. Nhưng nghi vấn đã đặt ra là có phải stock crash năm 1987 đã có mục đích để Nhật nằm luôn trong tư thế suy thoái và trì trệ kinh tế cho đến hai thập niên sau?!

Cuộc khủng hoảng kinh tế hiện nay đã được qui tội cho phần lớn về cựu chủ tịch Alan Greenspan của Federal Reserve Bank, đã không ngăn chặn quả bóng địa ốc những năm trước khi để lái xuất xuống thấp quá lâu sau vụ 9-11. Cũng như Ngân Hàng

Trung Ương đã không kiểm soát các công ty và ngân hàng cho vay mortgage, thả lỏng về việc cho phát triển các loại chứng khoán dựa trên mortgage..., tất cả đã sụp đổ đưa đến khủng hoảng hiện nay. Nhưng Greenspan là người tài giỏi, được coi như thần thánh trên Wall Street, không thể nào không biết những nguy hiểm trên. Sự nhắm mắt làm ngơ của Greenspan đã gây ra nhiều rắc rối, vì ngay cả khi một governor của Federal Reserve Bank đặt vấn đề về nguy hiểm của quả bóng địa ốc, Greenspan đã lấy quyền Chủ tịch để ếm ông này và để mặc cho quả bóng địa ốc càng ngày càng lớn để vỡ tung.

Nghi vấn hiện nay được đặt ra là cuộc khủng hoảng kinh tế này không phải xảy ra một cách tình cờ nhưng đã được điều động và dàn dựng để nhắm mũi dùi triệt hạ nền kinh tế của Trung Hoa và nếu tạo ra được nội loạn và sự tan vỡ của đế quốc Trung Hoa, là điều hay nhất. Nếu không cũng sẽ kiểm chế được Trung Hoa và bắt xứ này quay về nội địa và trị an, không còn những tham vọng tranh hùng với Hoa Kỳ nữa! Dĩ nhiên với Nhật trước kia, chỉ cần vụ stock crash của năm 1987, với những hậu quả nhẹ nhàng cho kinh tế Hoa Kỳ, nhưng tham vọng của Nhật đã bị kiểm tỏa. Với Trung Hoa nặng ký hơn, cần phải có một cuộc đại khủng hoảng toàn cầu mới có thể làm quy được Trung Hoa và kiểm chế được xứ này!

Không phải chỉ với Trung Hoa, thể chiến lược địa dư đã khác nhiều với cuộc khủng hoảng kinh tế hiện nay. Vì khi giá dầu hòa rơi rụng từ 146 Mỹ Kim một thùng xuống 57 Mỹ Kim như hiện nay, Hoa Kỳ đã giải quyết thêm được hai con chim khác trong thể tranh hùng toàn cầu. Nga đã chỉ hung hăng và khiêu khích Hoa Kỳ được khi có lợi tức nhiều về dầu hòa. Nhưng nếu dầu hòa xuống nhiều và nằm ở mức này vài năm nữa, Nga sẽ bị thiệt hại nặng nề, không còn tiền để tối tân hóa quân lực cũng như đe dọa lân bang như vụ chiến tranh với Georgia vừa qua. Cũng thế, Iran có 80% lợi tức quốc gia do dầu hòa. Với khủng hoảng kinh tế kéo dài, giá dầu xuống thấp

như hiện nay, Iran sẽ bị phá sản và không còn khả năng cũng như lòng dạ nào để chế bom nguyên tử. Hơn nữa, nếu kinh tế bị vỡ nợ vì không còn lợi tức do dầu hỏa, dân Iran sẽ nổi loạn, thay đổi chế độ thần quyền, điều Hoa Kỳ chỉ cầu mong được như thế.

Như thế, không cần dội bom, không cần nhờ đến Do Thái tấn công như Cheney đã có chương trình làm nhưng không thực hiện được, Hoa Kỳ chỉ cần tạo ra một cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu như hiện nay, sẽ có thể giải quyết vấn đề Iran một cách hòa bình, không cần bom đạn và tổn thất nhân mạng! Đây sẽ là điều Do Thái mong muốn nhất. Vì với đà tinh luyện uranium hiện nay, Iran sẽ có bom nguyên tử và sẽ tiêu diệt Do Thái trong vài năm đến nếu không giải quyết được vấn đề của chế độ thần quyền Hồi Giáo quá khích của Iran.

Và một câu hỏi khác được đặt ra. Tại sao tất cả những điều lợi do cuộc đại khủng hoảng kinh tế toàn cầu này đều xảy đến cho quốc gia Do Thái? Khi tất cả thế lực về kinh tế và những quyết định trên Wall Street, đều do người gốc Do Thái nắm giữ. Và Alan Greenspan là người gốc Do Thái, cũng như hiện nay, người đầu tiên Barack Obama công bố chọn để làm chief of staff cho Obama trong tòa Bạch Cung, người có quyền lực mạnh nhất vì mọi vấn đề và quyết định cho Obama đều phải qua tay chief of staff, người này là Rahm Emanuel, gốc Do Thái. Và chính ông bố của tay này đã hãnh diện tuyên bố là chính quyền Obama sẽ phò Do Thái tối đa vì con mình được lên làm chief of staff!!!

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

<http://www.nguyendinhphung.com/>